Polis -biliyorsun- kent demektir. Bir de hem toplum hem devlet demektir.

“Devlet gücü” anlamına da gelen “toplum gücü” olan “polis gücü”nü kısaltmışız, “polis” demişiz. Bu bağlamda polis onurlu olmanın ötesinde onurun neredeyse bizzat kendisidir.

Bir gün yönetici, yapmamaya şerefi üzerine yemin ettiğini yapar. O gün kendisini olmayan şerefiyle topluma karşı şuç işlemeye azmettiren yöneticilerin oyununa gelerek, polislik görevini yapmak yerine şuç işlemiş “arkadaş”larının suçlarını örtbas etmeye çalışarak, afedersin ama gerizekalı gibi bunu mahkeme salonunu karıştırmaya kadar vardırarak polisin onuru korunmaz, ayaklar altına alınıp çiğnenmiş olur.

Onur, kim olursa olsun suçluyu toplumun adaletine teslim edip masuma huzur getirmekte yatar.

Güya sivil toplum gücü olan muhbir memurları üniversitede görünce gençler bağırıyor: “Katil polis”. Bu ifade yanlış da olsa polis, kastedileni yanlış kılacak biçimde suçlulara değil onuruna sahip çıksaydı böyle olur muydu?

Genç, delikanlıdır. Doğruları hisseder. Çoğu kez yanlış ifade eder. Haklarını kullanmaya kalktığında şiddetle engellendi ve engelleyen olarak polisle karşılaştığında bağırdı: “Simit sat, onurlu yaşa”.

Polis, onurlu davransa yetmez mi? “Onurlu davransa işinden olur” diye düşünüp alternatif iş teklif etmeye gerek yok. Bu tür bir onursuzluğun bedeli tüm işleri anlamsızlaştıracak biçimde toplumun resmen çöküşüdür.

Toplum gücünü onurlularda bulur, onlara “polis” der.

Onursuzluk parayla, sermayeyle beslenir; onlar toplum değil sermaye gücüdür, kapital gücüdür, kısaca “kapital” denebilir.

Egemenler, polisi tarih boyunca kapitale dönüştürmeye çalışagelirler. Arada karanlık

dönemler yaşansa da polis, onuruna eğilimlidir, gücü olduğu toplum sayesinde kapitalleşmez.

Dağılmayıp birlik için ve içinde direnirsen sonunda güç olur, gücünü bulursun.

Birlikte nice 29 Ekimlere…

